NORAKSTS
Lieta Nr.A420569110
A05691-10/39

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rēzeknē 2010.gada 14.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis S.Linkevičs

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.S.* pieteikuma par Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka 2009.gada 17.decembra lēmuma Nr.1/17-Š/5282 atcelšanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 16.novembrī Ieslodzījuma vietu pārvaldē (turpmāk – atbildētāja) saņemts *A.S.* (turpmāk – pieteicējs) 2009.gada 10.novembra iesniegums par neapmierinošiem notiesāto turēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, par pieteicēja saslimšanu ar tuberkulozi un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā.

Izskatot pieteicēja 2009.gada 10.novembra iesniegumu, Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks 2009.gada 17.decembrī pieņēma lēmumu Nr.1/17-Š/5282 (turpmāk - Lēmums), ar kuru noraidīja pieteicēja iesniegumā norādīto par neapmierinošiem notiesāto turēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, saslimšanu ar tuberkulozi un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, *A.S.* 2010.gada 4.janvārī Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu, kurā lūdza atcelt Lēmumu, kā arī lūdza morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā.

Pieteikumā pieteicējs norāda, ka Daugavgrīvas cietuma administrācija rīkojās bezatbildīgi, radot necilvēcīgus apstākļus, jo tika aizmetinātas cietuma kameras logu restes ar dzelzs plāksnēm, kurās izurbti caurumi. Tādā veidā kamerā neiekļūst gaisma un svaigs gaiss. Ventilācijas sistēmas nedarbojas.

Sanitārais mezgls nav noslēgts. Ieslodzītie paši norobežo sanitāro mezglu no pārējās kameras daļas ar viņiem pieejamiem materiāliem. Arī izlietne kamerā ir atklātā vietā un mitrums rada nepanesamus apstākļus, jo nedarbojas ventilācija.

Pieteicējs uzskata, ka viņu nedrīkstēja ievietot tādā kamerā, jo viņš bija apārstēts (tuberkuloze), savukārt, ievietojot kamerā šādos apstākļos, slimība var radīt recidīvu. Atrodoties cietumā, pieteicējs visu laiku ir juties slikti, viņam trūkst elpas, redze ir sabojāta, jo jāatrodas visu laiku pie ieslēgtas gaismas.

[3] 2010.gada 8.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā atbildētāja iesniedza paskaidrojumu, kurā neatzīst pieteicēja pieteikumu un norāda turpmāk minēto.

[3.1] 2009.gada 16.novembrī Ieslodzījuma vietu pārvaldē tika saņemts pieteicēja 2009.gada 10.novembra iesniegums (Reģ.Nr.Š/5282), kurā pieteicējs izteica neapmierinātību ar uzturēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, kuru dēļ pieteicējs saslima ar tuberkulozi. Pieteicējs savā iesniegumā norādīja, ka logi kamerā ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, kas nenodrošina pietiekošu gaisa un gaismas piekļuvi kamerā un lūdza minētus plāksnes no kameru logiem noņemt. Turklāt, pēc pieteicēja iesniegumā minētā, Daugavgrīvas cietuma kameras neatbilst notiesāto izmitināšanai un kamerās pastāvīgi tiek pārsniegts tajos izvietojamo notiesāto skaits.

Ieslodzījuma vietu pārvalde, veicot pieteicēja iesniegumā norādīto apstākļu pārbaudi, pieprasīja no Daugavgrīvas cietuma administrācijas informāciju par iesniegumā norādīto, kā arī pārbaudīja, vai pieteicējs būtu iepriekš vērsies Ieslodzījuma vietu pārvaldē ar analoģiska rakstura sūdzībām. Pārbaudes gaitā tika noskaidrots, ka 2008.gada 21.oktobrī un 2008.gada 27.oktobrī Ieslodzījuma vietu pārvaldē bija saņemti divi pieteicēja 2008.gada 13.oktobra iesniegumi sakarā ar pieteicēja saslimšanu ar tuberkulozi, atrodoties Daugavgrīvas cietumā. Par šiem diviem iesniegumiem 2008.gada 14.novembrī tika pieņemts attiecīgs lēmums Nr.1/17-Š/4792/4910, kurā tika izteikts viedoklis par notiesāto turēšanas apstākļiem kamerās, kurās pieteicējs atradās līdz 2008.gada 27.martam, kā arī tika norādīta minēta lēmuma pārsūdzēšanas kārtība. Kā izriet no pieteicēja pieteikuma tiesai, minētais Ieslodzījuma vietu pārvaldē lēmums tika pievienots pieteikumam un, līdz ar to, ir pieejams lietas materiālos.

[3.2] Pamatojoties uz Ieslodzījuma vietu pārvaldes Medicīnas daļas sniegto izziņu, pieteicējs no 2008.gada 27.marta līdz 2008.gada 18.junijam un no 2008.gada 3.jūlija līdz 2008.gada 21.oktobrim ārstējies Latvijas cietumu slimnīcas tuberkulozes nodaļā, kā rezultāta pieteicējs tika pilnīgi izārstēts. No 2008.gada 21.oktobra līdz 2009.gada 31.martam pieteicējs atradās ārsta uzraudzībā Latvijas cietumu slimnīcas ambulatorajā nodaļā. Savukārt, izciešot sodu Daugavgrīvas cietumā, pietiecējs atradās Daugavgrīvas cietuma Medicīnas daļas ārsta uzraudzībā, un 2009.gada 2.jūlijā pieteicējam tika veikta atkārtota veselības stāvokļa kontrole, kuru rezultātā dati par aktīvo tuberkulozes procesu netika iegūti un uz pieteicēja 2009.gada 10.novembra iesnieguma (Reģ.Nr.Š/5282) izskatīšanas brīdi faktiskā situācija nav mainījusies un pieteicēja veselības stāvoklis bija apmierinošs.

Ņemot vērā, ka Ieslodzījuma vietu pārvalde 2008.gada 14.novembrī jau pieņēmusi lēmumu Nr.1/17-Š/4792/4910 attiecībā uz pieteicēja saslimšanu ar tuberkulozi un sakarā ar to pēc pieteicēja viedokļa nodarīto morālo kaitējumu, kā arī to, ka uz pieteicēja 2009.gada 10.novembra iesnieguma izskatīšanas brīdi faktiski un tiesiski apstākļi nav mainījusies, Ieslodzījuma vietu pārvaldei nebija tiesiska pamata un pienākuma atkārtoti vērtēt pieteicēja prasījumu daļā par saslimšanu ar tuberkulozi.

[3.3] Savukārt, kas attiecas uz pieteicēja iesnieguma daļu, kurā pieteicējs izteica neapmierinātību par notiesāto turēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, proti, par to, ka Daugavgrīvas cietumā kamerās pastāvīgi tiek pārsniegts tajos izvietojamo notiesāto skaits, kā arī to, ka kameras logi ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, Ieslodzījuma vietu pārvalde noskaidroja turpmāk norādīto.

Latvijas Sodu izpildes kodeksa (turpmāk - Kodekss) 77.panta pirmā daļa noteic, ka notiesātajiem, kuri izcieš sodu brīvības atņemšanas iestādēs, nodrošināmi epidemioloģiskās drošības un higiēnas noteikumiem atbilstoši sadzīves apstākļi. Dzīvojamās platības norma cietumos kopmītņu tipa telpās vienam notiesātajam nevar būt mazāka par 2,5 kvadrātmetriem vīriešiem un 3 kvadrātmetriem sievietēm un nepilngadīgajiem, bet vienieslodzījuma kamerās — ne mazāka par 9 kvadrātmetriem.

Pamatojoties uz Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegto informāciju, izciešot sodu Daugavgrīvas cietumā, pieteicējs atradās vairākās kamerās, kuru izmērs bija no 11,8 m^2 līdz 72,6 m^2 un kas, saskaņā ar Kodeksa 77.panta pirmās daļas prasībām, bija paredzētās attiecīgi no 4 līdz 29 notiesāto izvietošanai tajos. Kā norādīja Daugavgrīvas cietuma administrācija, faktiskais notiesāto skaits kamerās, kuros atradās pieteicējs, pastāvīgi mainās, tomēr notiesāto skaits nekad nav pārsniedzis atļauto notiesāto skaitu, bet dažās kamerās notiesāto skaits bija mazāks par notiesāto maksimāli pieļaujamo skaitu, kādu ir iespējams izvietot tajās kamerās. Visās kamerās, kurās atradās pieteicējs, ir logi, kā arī visas kameras ir aprīkotas ar dienas, nakts apgaismojumu un ventilāciju. Savukārt pieteicēja iesniegumā norādītais, ka kameru logi ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, pārbaudes gaitā neieguva pierādījumus, jo kameru

logi ir aprīkoti ar restēm un metāla sietiem no ārpuses, kā rezultātā, caur logiem tiek nodrošināta pietiekoša gaisa un gaismas piekļuve kamerās.

Ņemot vērā, ka Ieslodzījuma vietu pārvaldei nebija pamata apšaubīt Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtas informācijas patiesumu, Ieslodzījuma vietu pārvalde secināja, ka pieteicēja iesnieguma norādītais neatbilst faktiskai situācijai un pārbaudes rezultātā netika iegūti pierādījumi iespējamajiem tiesību normu pārkāpumiem Daugavgrīvas cietumā attiecībā uz notiesāto izvietošanu kamerās un uzturēšanas apstākļiem tajos. Līdz ar to, ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2009.gada 17.decembra lēmumu Nr.1/17-Š/5282 pieteicējam tika atteikts atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 20 000 apmērā.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk APL) 114.panta pirmo daļu, ja lietā esošie dokumenti ir pietiekami un tam rakstveidā piekritis pieteicējs, trešā persona un šā likuma 29.pantā minētais tiesību subjekts, tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes (rakstveida procesā). Pieteicējs ir piekritis lietas izskatīšanai rakstveida procesā (*lietas 69.lapa*). Izvērtējot lietā esošos dokumentus, tiesa atzīst, ka lietu ir iespējams izskatīt rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[6] No lietas materiāliem tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus.

[6.1] Veselības inspekcija 2008.gada 26.septembra lēmumā Nr.Š-1814/36-6-662 izskatīja administratīvās lietas materiālus un konstatēja, ka 2008.gada 4.jūnijā tika saņemts *A.S.* iesniegums ar lūgumu pārbaudīt viņa medicīnisko aprūpi un izdarīto fluorogrammu slēdzienus Daugavpils cietuma ambulatorā medicīnas daļa, jo uzskata, ka cietumā inficējies ar tuberkulozi. Veicot pārbaudi, tika konstatēts, ka medicīnas aprūpes pārkāpumi nav konstatēti (*lietas 10.lapa*).

[6.2] Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks 2008.gada 14.novembrī pieņēma lēmumu Nr.1/15-Š/4792/4910, kurā izskatīja divus pieteicēja 2008.gada 13.oktobra iesniegumus par saslimšanu ar tuberkulozi un sakarā ar saslimšanu lūgto zaudējuma atlīdzinājumu Ls 40 000 apmērā un attiecās pieteicējam izdot administratīvo aktu par zaudējuma atlīdzināšanu (*lietas 12.-15.lapa*).

[6.3] 2009.gada 10.novembra iesniegumā pieteicējs Ieslodzījuma vietu pārvaldei izsaka neapmierinātību ar uzturēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietuma, kuru dēļ pieteicējs saslima ar tuberkulozi. Pieteicējs savā iesniegumā norādīja, ka logi kamerā ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, kas nenodrošina pietiekošu gaisa un gaismas piekļuvi kamerā un lūdza minētus plāksnes no kameru logiem noņemt. Turklāt, pēc pieteicēja iesniegumā minēta, Daugavgrīvas cietuma kameras neatbilst notiesāto izmitināšanai un kamerās pastāvīgi tiek pārsniegts tajos izvietojamo notiesāto skaits (*lietas 51.-54.lapa*).

[6.4] Atbilstoši Ieslodzījuma vietu pārvaldes Medicīnas daļas 2009.gada 23.novembra izziņai, pieteicējs 2008.gadā no 18.jūnija līdz 21.oktobrim ārstējās Latvijas Cietumu slimnīcā sakarā ar tuberkulozi.

A.S. tika pilnīgi izārstēts. *A.S.* atrodas Daugavgrīvas cietuma Medicīnas daļas ārsta uzraudzībā un 2009.gada 2.jūlijā tika veikta atkārtota veselības stāvokļa kontrole. Datu par saslimšanu nav (*lietas 62.lapa*).

Arī Daugavgrīvas cietuma Medicīnas daļas vadītājs 2009.gada 23.novembra izziņā sniedz identisku informāciju par *A.S.* veselības stāvokli saistībā ar viņa ārstēšanu (*lietas 63.lapa*).

[6.5] Atbilstoši Ieslodzījuma vietu pārvaldes Latvijas cietumu slimnīcas 2009.gada 30.novembra izziņai, pieteicējs no 2008.gada 27.marta līdz 2008.gada 18.junijam un no 2008.gada 3.jūlija līdz 2008.gada 21.oktobrim ārstējies Latvijas

cietumu slimnīcas tuberkulozes nodaļā. No 2008.gada 21.oktobra līdz 2009.gada 31.martam pieteicējs atradās ārsta uzraudzībā Latvijas cietumu slimnīcas ambulatorajā nodaļā (*lietas 60.lapa*).

[6.6] Daugavgrīvas cietums 2009.gada 15.decembra vēstulē Nr.5/5-14638 sniedz informāciju, ka, izciešot sodu Daugavgrīvas cietumā, pieteicējs atradās vairākās kamerās, kuru platums bija no 11,8 m^2 līdz 72,6 m^2 un bija paredzētās attiecīgi no 4 līdz 29 notiesāto izvietošanai tajās.

Faktiskais notiesāto skaits kamerās, kuros atradās pieteicējs, pastāvīgi mainās, tomēr notiesāto skaits nekad nav pārsniedzis atļauto notiesāto skaitu, bet dažās kamerās notiesāto skaits bija mazāks par notiesāto maksimāli pieļaujamo skaitu, kādu ir iespējams izvietot tajās kamerās.

Visās kamerās, kurās atradās pieteicējs, ir logi, kā arī visas kameras ir aprīkotas ar dienas, nakts apgaismojumu un ventilāciju.

Uz pieteicēja iesniegumā norādīto, ka kameru logi ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, Daugavgrīvas cietums norāda, ka jo kameru logi ir aprīkoti ar restēm un metāla sietiem no ārpuses, kā rezultātā, caur logiem tiek nodrošināta pietiekoša gaisa un gaismas piekļuve kamerās (*lietas 55.lapa*).

[6.7] Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieks 2009.gada 17.decembrī pieņēma lēmumu Nr.1/17-Š/5282, ar kuru noraidīja pieteicēja 2009.gada 10.novembra iesniegumā norādīto par neapmierinošiem notiesāto turēšanas apstākļiem Daugavgrīvas cietumā, saslimšanu ar tuberkulozi un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā (*lietas 7.-9.lapa*).

[7] Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai Daugavgrīvas cietuma administrācija ir pieļāvusi prettiesisku faktisko rīcību, kuras rezultātā tiek radīti neapmierinoši notiesāto turēšanas apstākļi Daugavgrīvas cietumā, kuros atrodoties pastāv iespēja pieteicējam saslimt ar tuberkulozi.

[8] Iestādes faktiskajai rīcībai ir jāatbilst tām pašām pazīmēm, kurām atbilst administratīvais akts, tikai iestādes faktiskā rīcība ir vērsta uz faktisku nevis tiesisku seku radīšanu privātpersonai. Savukārt administratīvais akts atbilstoši APL 1.panta trešajai daļai ir arī lēmums par iestādei īpaši pakļautas personas tiesiskā statusa nodibināšanu, maiņu, izbeigšanu un šīs personas disciplināro sodīšanu, kā arī cits lēmums, ja tas būtiski ierobežo iestādei īpaši pakļautas personas cilvēktiesības.

Lai konkrētu lēmumu vai rīcību atzītu par izskatāmu administratīvā procesa kārtībā attiecībā uz iestādei īpaši pakļautām personām, nepieciešams konstatēt, ka ar konkrēto lēmumu vai rīcību būtiski tiek ierobežotas personas cilvēktiesības.

Tiesu praksē Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk arī – Senāts) vairakkārt ir norādījis, ka, izvērtējot cilvēktiesību ierobežojuma būtiskumu attiecībā pret konkrētu personu, ir jāņem vērā personas statuss, apstākļi, kādos konkrētā persona atrodas, un citi faktori, kas katrā konkrētā gadījumā var būt svarīgi, lemjot jautājumu, vai lēmums vai rīcība būtiski skar konkrētās personas cilvēktiesības (*sk., piemēram, Senāta 2007.gada 14.februāra lēmuma lietā Nr.SKA-186/2007 7.punktu, 2007.gada 26.marta lēmuma lietā Nr.SKA-218/2007 6.punktu*).

[9] Faktiskās rīcības jēdziens definēts APL 89.pantā. Atbilstoši minētā panta pirmajai daļai faktiskā rīcība ir iestādes rīcība publisko tiesību jomā, kas neizpaužas tiesību akta veidā un kas ir vērsta uz faktisko seku radīšanu, ja privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums. Par faktisko rīcību atzīstamas arī iestādes darbības, kas neatkarīgi no iestādes nodoma rada tādas faktiskās sekas, kuru rezultātā privātpersonai ir radies vai var rasties būtisks tiesību aizskārums. Iestādes procesuālās darbības (darbības, kurām trūkst galējā noregulējuma rakstura) nav faktiskā rīcība.

Atbilstoši APL 89.panta otrajai daļai faktiskā rīcība ir arī iestādes bezdarbība, ja iestādei saskaņā ar tiesību normām bija vai ir pienākums izpildīt kādu darbību, kā arī iestādes sniegta izziņa.

No minētajām tiesību normām izriet vairākas obligātas faktiskās rīcības pazīmes:

1) tā ir rīcība (darbība vai bezdarbība);

2) kuru veic iestāde,

3) publisko tiesību valsts pārvaldes jomā,

4) tā adresēta individuālai personai,

5) tai ir faktiskas sekas,

6) ar to personai tiek radīts tiesību vai tiesisko interešu aizskārums vai personai uz to ir tiesības,

7) tā nav tiesību akts,

8) tā ir vērsta uz āru,

9) tai piemīt pabeigtības (galīgā noregulējuma) raksturs.

Lai konkrētu iestādes rīcību varētu uzskatīt par tās faktisko rīcību ar no tā izrietošajām APL paredzētajām tiesiskajām sekām, jākonstatē visas iepriekšminētās pazīmes *(sk., Faktiskās rīcības jēdziens – pazīmes un to interpretācija. Tiesu prakses vispārinājums. Latvijas Vēstnesis, Jurista Vārds, 2007, Nr.1)*.

Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā Daugavgrīvas cietuma darbības notiesāto turēšanas apstākļu nodrošināšanā Daugavgrīvas cietumā, uzskatāma par faktisko rīcību APL izpratnē.

[10] Pieteikumā pieteicējs norāda, ka Daugavgrīvas cietuma administrācija rīkojās bezatbildīgi, radot necilvēcīgus apstākļus, jo tika aizmetinātas cietuma kameras logu restes ar dzelzs plāksnēm, kurās izurbti caurumi. Tādā veidā kamerā neiekļūst gaisma un svaigs gaiss. Ventilācijas sistēmas nedarbojas.

Sanitārais mezgls nav noslēgts. Ieslodzītie paši norobežo sanitāro mezglu no pārējās kameras daļas ar viņiem pieejamiem materiāliem. Arī izlietne kamerā ir atklātā vietā un mitrums rada nepanesamus apstākļus, jo nedarbojas ventilācija.

Atbildētāja tiesai sniegtajā paskaidrojumā norāda, ka Latvijas Sodu izpildes kodeksa (turpmāk - Kodekss) 77.panta pirmā daļa noteic, ka notiesātajiem, kuri izcieš sodu brīvības atņemšanas iestādēs, nodrošināmi epidemioloģiskās drošības un higiēnas noteikumiem atbilstoši sadzīves apstākļi. Dzīvojamās platības norma cietumos kopmītņu tipa telpās vienam notiesātajam nevar būt mazāka par 2,5 kvadrātmetriem vīriešiem un 3 kvadrātmetriem sievietēm un nepilngadīgajiem, bet vieniesloždzījuma kamerās — ne mazāka par 9 kvadrātmetriem.

Pamatojoties uz Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegto informāciju, izciešot sodu Daugavgrīvas cietumā, pieteicējs atradās vairākās kamerās, kuru izmērs bija no 11,8 m^2 līdz 72,6 m^2 un kas, saskaņā ar Kodeksa 77.panta pirmās daļas prasībām, bija paredzētās attiecīgi no 4 līdz 29 notiesāto izvietošanai tajos. Kā norādīja Daugavgrīvas cietuma administrācija, faktiskais notiesāto skaits kamerās, kuros atradās pieteicējs, pastāvīgi mainās, tomēr notiesāto skaits nekad nav pārsniedzis atļauto notiesāto skaitu, bet dažās kamerās notiesāto skaits bija mazāks par notiesāto maksimāli pieļaujamo skaitu, kādu ir iespējams izvietot tajās kamerās. Visās kamerās, kurās atradās pieteicējs, ir logi, kā arī visas kameras ir aprīkotas ar dienas, nakts apgaismojumu un ventilāciju. Savukārt pieteicēja iesniegumā norādītais, ka kameru logi ir aizmetināti ar dzelzs plāksnēm, pārbaudes gaitā neieguva pierādījumus, jo kameru logi ir aprīkoti ar restēm un metāla sietiem no ārpuses, kā rezultātā, caur logiem tiek nodrošināta pietiekoša gaisa un gaismas piekļuve kamerās.

Minēto apstiprina Daugavgrīvas cietuma priekšnieka 2009.gada 15.decembra vēstulē Nr.5/5-14638 Ieslodzījuma vietu pārvaldei norādītais *(lietas 55.lapa)*.

Ņemot vērā, ka tiesai nav pamata apšaubīt Daugavgrīvas cietuma administrācijas sniegtas informācijas patiesumu, tiesa secina, ka pieteicēja pieteikumā norādītais neatbilst faktiskai situācijai un atbildētājas pārbaudes rezultātā netika iegūti pierādījumi iespējamajiem tiesību normu pārkāpumiem Daugavgrīvas cietumā attiecībā uz notiesāto izvietošanu kamerās un uzturēšanas apstākļiem tajos. Līdz ar to, ar Ieslodzījuma vietu pārvalde 2009.gada 17.decembrī pamatoti pieņēma lēmumu Nr.1/17-Š/5282, ar kuru pieteicējam tika atteikts atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 20 000 apmērā.

[11] Atbilstoši Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1. pantam šī likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā attiecībā uz pieteicēju nebija veikta prettiesiska faktiska rīcība, atlīdzinājuma prasījums nevar tikt apmierināts nevar tikt apmierināts uz pieteicēja vienpusēja apgalvojuma pamata.

Pieteicējs pieteikumā ietvēris prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 20000 apmērā, kas viņam nodarīts ar prettiesisku faktisko rīcību.

Saskaņā ar APL 92.pantu, ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Lai personai rastos tiesības prasīt materiāla, personiska vai morāla kaitējuma atlīdzinājumu Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā, ir jākonstatē prettiesisks administratīvais akts vai faktiskā rīcība, kas šos kaitējumus ir nodarījuši. Atbilstoši APL 92.pantam prasījums par atlīdzinājumu ir nesaraujami saistīts ar konkrētu administratīvo aktu vai faktisko rīcību (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 12.septembra lēmuma lietā SKA-511 [10] punktu*).

Konkrētajā gadījumā, tā kā tiesa nav konstatējusi atbildētājas rīcības prettiesiskumu, tiesa atzīst par noraidāmu arī pieteikumu daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 20000 apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-290.pantu, 291.panta pirmo daļu tiesa, Administratīvā rajona tiesa

Nosprieda

Noraidīt *A.S.* pieteikumu par Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka 2009.gada 17.decembra lēmuma Nr.1/17-Š/5282 atcelšanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 20 000 apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) S.Linkevičs

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis _____ S.Linkevičs
Rēzeknē, 2010.gada 14.decembrī